

Άκου, αρνητάκο! Μια παραβολή για τους
βρεφοποιημένους πολίτες.

Γράφει ο Κωνσταντίνος Βαθιώτης.

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα μικρό παιδί, το οποίο οι γονείς του ήθελαν να το ταΐσουν με μια νέα κρέμα που κυκλοφορούσε στην αγορά.

Δεν ήταν σε υγρή μορφή, αλλά σε σκόνη.

Το παιδί, όμως, ήθελε την παλιά του κρέμα.

Η σκόνη το αηδίαζε και μόνο στην ιδέα ότι θα την ακουμπήσει με τη γλώσσα του. Επιπλέον, του δημιουργούσε υπόνοιες ότι είναι αμφιβόλου ποιότητας και ότι του χορηγείται εκ του πονηρού.

Κάθε φορά που οι γονείς του προσπαθούσαν να του δώσουν την ίδια κρέμα σε σκόνη, το παιδί έκλαιγε και οδυρόταν.

Όποτε πήγαιναν να του τη βάλουν στο στόμα, εκείνο την αρνιόταν και δεν την έφερνε καν κοντά στα χείλη του.

Τότε οι γονείς του άρχισαν να βρίζουν το παιδί τους ως αρνητή και συνωμοσιολόγο.

Αφού είδαν κι απέειδαν, κατέφυγαν στη λύση της πυγμής: κλείδωσαν το παιδί τους στο δωμάτιό του και του φώναζαν:

«Θα σε ξεκλειδώσουμε μόνο αν φας την καινούργια σου κρέμα. Από δω και πέρα, αυτή θα είναι η τροφή σου. Θα σε ταΐζουμε σκόνη, και μέσω αυτής θα παίρνεις όλα τα θρεπτικά συστατικά που θα χρειάζεσαι. Και θα γίνεις τόσο δυνατός, που θα μπορείς να παλέψεις ακόμη και με εξωγήινους.

«Άκου, αρνητάκο», του είπαν οι γονείς του με αυστηρό ύφος: «δεν σε τιμωρούμε, αντιθέτως σε προφυλάσσουμε. Δεν σε υποχρεώνουμε να φας την κρέμα σου, κλειδώνοντάς σε. Έχεις την επιλογή να την φας και να ξαναβγείς από το δωμάτιό σου»!

Το ηθικό δίδαγμα της παραβολής:

Η θέσπιση του υποχρεωτικού εμβολιασμού αποδεικνύει ότι οι σοφολογιότατοι υγειονομικοί και κυβερνητικοί διαχειριστές μεταχειρίζονται τους πολίτες σαν να είναι μικρά παιδιά που δεν παίρνουν από λόγια.

Στη συνείδηση των γιατρών και των πολιτικών κάθε πολίτης είναι ένας αρνητάκος που δεν έχει δικαίωμα να ορίζει το σώμα του.

Ζούμε σε μια βρεφοποιημένη κοινωνία που την χειρίζονται εναλλασσόμενοι πατερ(κ)ούληδες.

Ας αποδείξουμε λοιπόν ότι είμαστε ώριμοι πολίτες, αξιοποιώντας το Λεξικό του θαυμαστού ανάποδου κόσμου:

Όποιοι μας λένε αρνητές της υποχρεωτικότητας του εμβολιασμού, στην πραγματικότητα μας ζηλεύουν επειδή είμαστε υπερασπιστές του αυτεξουσίου, δηλ. του μεγαλύτερου δώρου του Κυρίου.

Εφαρμογή της παραβολής στο Ποινικό Δίκαιο:

Ο δράστης Δ κλειδώνει στο υπόγειο του σπιτιού του τη γνωστή του Β, με την οποία ήταν από καιρό ερωτοχτυπημένος αλλά εκείνη του έριχνε τη μία χυλόπιτα μετά την άλλη, και της φωνάζει έξω από την πόρτα:

«Άκου, όμορφο τυπάκι: Τα πράγματα είναι πολύ απλά: θα σε αφήσω ελεύθερη, μόνο αν δεχθείς να συνουσιασθείς μαζί μου. Δεν σε τιμωρώ ούτε σε υποχρεώνω να κάνεις κάτι που δεν σου αρέσει. Εγώ θέλω μόνο το καλό σου. Σε γουστάρω, σε ποθώ και το ξέρεις. Αν συνουσιασθείς μαζί μου, θα βιώσεις μια θεσπέσια εμπειρία, αφού κανείς άλλος δεν σε επιθυμεί όσο εγώ. Και να δεις που θα σου αρέσει τόσο πολύ, ώστε μετά θα μου ζητάς από μόνη σου να σε κλειδώνω και να σε ξεκλειδώνω αφού θα μου κάθεται. Αν μου κάτσεις μια φορά, συνέχεια θα μου κάθεται».

Η Β, όμως, αρνείται να προσφέρει το σώμα της στον Δ, ο οποίος πλέον την αηδιάζει.

Ο Δ την κρατά κλειδωμένη επί μέρες, μέχρι να λυγίσει.

Ενώ της πηγαίνει κανονικά φαγητό, όσο κυλά άπρακτος ο χρόνος ο Δ αρχίζει να γίνεται ολοένα και πιο αυταρχικός: της απαγορεύει να ακούει μουσική τα βράδια μετά τις 12.00 και της επιτρέπει να πηγαίνει τουαλέτα, μόνο αν του πετά κάτω από την σχισμή της πόρτας ένα ραβασάκι, στο οποίο θα έχει γράψει τη φράση: «Σας ευχαριστώ, κύριε, για τη φροντίδα που μου παρέχετε».

Περνούν δύο εβδομάδες και η Β παραμένει ανένδοτη. Δεν διαπραγματεύεται το σώμα της για κανέναν λόγο.

Ο Δ αρχίζει και χάνει την υπομονή του. Πηγαίνει καθημερινά έξω από την πόρτα της και της φωνάζει:

«Άκου, ζόρικη αρνήτρια! Αν δεν μου παραδοθείς, θα σε αλυσοδέσω και θα διεισδύσω βίαια μέσα στο σώμα σου».

Εν τω μεταξύ, έχουν αρχίσει και μαζεύονται τα κανάλια έξω από το σπίτι του Β και καλύπτουν με καθημερινά ρεπορτάζ την δημιουργηθείσα κατάσταση.

Οι ρεπόρτερ χλευάζουν τη Β ως “αρνήτρια” που τολμά να απορρίπτει τον έρωτα του Δ και να επιμένει να μην του κάθεται. Εκτός από “αρνήτρια”, τη στολίζουν και με άλλους χαρακτηρισμούς, όπως: “σκληρό καρύδι” και “αντιβιάστρια”.

Σύμφωνα με το προ κορωνοϊού Ποινικό Δίκαιο, αν η αιχμάλωτη Β λυγίσει και προσφέρει το σώμα της στον Δ, προκειμένου να βγει επιτέλους από το υπόγειο, έχοντας ξεπουλήσει τη γενετήσια ελευθερία της, θα ήταν θύμα αρπαγής και βιασμού.

Αν, μάλιστα, ο Δ δεν κάνει χρήση προφυλακτικού, τότε οι γνώμες δίστανται σε σχέση με το ζήτημα αν το γεγονός αυτό πρέπει να συνεκτιμηθεί εις βάρος του κατηγορουμένου.

Το γερμανικό Ακυρωτικό έχει επανειλημμένως κρίνει ότι, επί εγκλήματος βιασμού, η μη χρήση προφυλακτικού και η εκσπερμάτιση εντός του γυναικείου κόλπου αποτελούν λόγους επίτασης της ποινής (βλ. π.χ. BGH Ποινικά Χρονικά 1991, σελ. 115· BGH Ποινικά Χρονικά 1999, σελ. 1070).

Εις βάρος του κατηγορουμένου λειτουργεί εν προκειμένω ιδίως ο κίνδυνος μιας ανεπιθύμητης εγκυμοσύνης ή το γεγονός ότι μια κατ' αυτόν τον τρόπο τέλεση του σχετικού εγκλήματος μπορεί να συνδέεται με τον αυξημένο κίνδυνο να μεταδοθεί στο θύμα ο ιός του AIDS.

Σύμφωνα, όμως, με την αντίθετη άποψη, ο βιασμός χωρίς χρήση προφυλακτικού ανήκει στην “κανονική”, συνηθισμένη εικόνα του βιασμού, την οποία ο νομοθέτης έχει ήδη λάβει υπ' όψιν του, όταν κατέστρωσε την ειδική υπόσταση αυτού του εγκλήματος και διαμόρφωσε την αντίστοιχη κύρωση.

Επομένως, η εκ νέου συνεκτίμηση της μη χρήσης προφυλακτικού σε βάρος του δράστη θα συνιστούσε απαγορευμένη διπλή αξιολόγηση. Τούτο, βεβαίως, σημαίνει ότι, αν ο βιαστής χρησιμοποιήσει προφυλακτικό, θα δικαιούται να επικαλεσθεί την επεικέστερη αντιμετώπισή του στο στάδιο της επιμέτρησης της ποινής.

Ότι οι ελαφρυντικές και επιβαρυντικές περιστάσεις είναι έννοιες ενάντιες και όχι αντιφατικές, πράγμα που σημαίνει ότι η απουσία περιστάσεων τέλεσης βιασμού, των οποίων η παρουσία θα στοιχειοθετούσε ελαφρυντικό, δεν οδηγεί κατ' ανάγκην στην κατάφαση μιας επιβαρυντικής περιστάσεως, αλλά μπορεί να είναι ένα ουδέτερο στοιχείο, που έχει ληφθεί υπ' όψιν από τον νομοθέτη κατά την κατάστροψη της αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος του βιασμού (ό,τι ελαφρύνει όταν υπάρχει, δεν σημαίνει ότι επιβαρύνει όταν δεν υπάρχει) θίγεται και από τον Γιώργο Γιαννούλη στη σημαντική μελέτη του με τίτλο «Ενάντιες και αντιφατικές έννοιες / κρίσεις στο Ποινικό Δίκαιο», δημοσιευμένη στα Ποινικά Χρονικά 2013, σελ. 646 επ., 651/652.

Απεναντίας, στον θαυμαστό ανάποδο κόσμο του κορω(παρα)νοϊκού Ποινικού Δικαίου, αν η Β ενδώσει στις σεξουαλικές ορέξεις του Δ,

προκειμένου να λήξει η ομηρεία της, θα θεωρηθεί ότι αιχμαλωτίσθηκε και βιάσθηκε για το καλό της!

Αν, μάλιστα, ο δράστης ολοκλήρωσε εντός αυτής χωρίς χρήση προφυλακτικού, τότε η Β θα πρέπει να πει ένα μεγάλο «ευχαριστώ» στον Δ, διότι την πότισε... ροδόσταμο.

ΥΓ1: Η ανωτέρω παραβολή αποσκοπεί στο να καταδείξει πόσο γελοία είναι τα επιχειρήματα της κυβέρνησης της Νέας Δικτατορίας, η οποία θέλει να μας πείσει ότι το πρόστυχο πρόστιμο των 100 € δεν είναι υποχρεωτικό, αφού μπορείς να εμβολιασθείς και έτσι να γλυτώσεις το χαράτσι!

Δικαστές, εισαγγελείς, δικηγόροι, πανεπιστημιακοί και εν γένει νομικοί, που παρακολουθούν αμέτοχοι τον βιασμό του Ποινικού Δικαίου και της νομικής λογικής από τα φερέφωνα της Λέσχης Bilderberg και της Νέας Τάξης Πραγμάτων, δηλ. τον Πατερκούλη Μαριονετάκη και την ιατροφασιστική κυβέρνησή του, θα έπρεπε να πάνε να κοιταχτούν στον καθρέφτη. Αλλά η ντροπή σήμερα είναι είδος υπό εξαφάνιση.

ΥΓ2: Στη εποχή του κορωνοϊού θα ήταν ενδιαφέρον να προβληματισθούμε αν η παράλειψη χρήσης μάσκας (δηλ. μουτροπροφυλακτικού) από τον βιαστή μπορεί να αξιολογηθεί εις βάρος του κατά την επιμέτρηση της ποινής!

Πηγή : <https://attikanea.info/>